

saa beviser Tilstrømningen til de ringere Pladser, hvor stor Betydning Musikken efterhaanden har for Befolkningen. Ved Siden heraf henviser jeg til den store Trang til Teatre, der er ikke alene i Yderkanter af København, ikke alene i Provinsbyer, men ogsaa til, hvorledes man nu rundt i Landets Forsamlingshuse ligeledes lader opføre Skuespil.

Man paastaar, at Operaen er en særlig international Kunst — det samme maatte dog siges om Skuespilkunsten, saa længe der ikke er nationale Forfattere eller Skuespillere; men vi have jo netop en ikke ringe og ejendommelig national Tonedigtning, og det er dog af største Betydning at støtte denne vort Folks Begavelse ved at give danske Komponister den samme Mulighed for Tilsykomst og for Arbejde, som alle ere enige om at yde Forfatterne. Thi det kan dog ingen være blind for, i hvor høj Grad Musikken, fremfor nogen anden Kunst, efterhaanden trænger ind i alle Hjem, forskønner Livet og forædler de Nydelser og Adspredelser, som det arbejdende Folk tiltrænger. Krodrik og raa Glæder skulle fortrænges af Kunstens Nydelser og større Statsstøtte hertil vil virke kraftigere end alle Beværterlove.

Ville vi have vort Folk kultiveret, da er det ikke nok at sprede Kundskab og støtte Videnskab; ogsaa Kunsten i alle dens Forgørelser maa tages med til Højnelse og Forskønnelse af Livet, selv den af mange oversete, saa skønne Kunst, Balletten, med sin hos os særlig nationale Udvikling, bør finde sin Støtte, idet den adler og forherliger Legemet, der dog siden Grækernes Tid er indgaaet i Bevidstheden som Naturens skønneste Værk. Et ubestrideligt Faktum er det, at fra Ballettens formende Skole er udgaaet en Mængde af vore første Skuespillerinder, hvad der muligt turde betegne, at Aanden udvikles højere, hvor den har til sin Raadighed et til Anstand og utvungen Fremtræden formet Legeme.

I Henhold til alt dette er det min Opfattelse, at Staten bør kraftigt støtte den Kunstens Udøvelse, for hvilken det

kgl. Teater hidtil har været det centrale Punkt, og som det bør vedblive at være. Det kan ikke undgaas, at Kunstnydelser paa de mindre Scener kunne skeje ud; et Sted, bør der være, hvor Idealet tilstræbes fremfor det økonomiske Udbytte, et Sted, hvorfra Kunsten kan fornys, hvorfra unge kunstneriske Kræfter kunne udgaa til de mindre Scener, og hvortil de af Livet udviklede dygtigste Kunstnere kunne vende tilbage for at tages i Nationens Tjeneste.

De tre Kunstarter bør have Statens Støtte; de bør forblive samlede; der bør tilstræbes en ny Talescene i Forbindelse med den nuværende Skueplads for Opera og Ballet; der bør tilstræbes en dygtig og energisk Styrelse, som samtidig med kunstnerisk Instinkt forbinder praktisk Evne overfor Ledelse og Disciplin, og der er da ikke Tvivl om, at det pekuniære Udbytte i Forbindelse med Statens Tilskud vil kunne betinge saadanne Lønninger for de udøvende Kunstnere, at disse ville føle sig bundne til Teatret, især om man for udmærkede Mænd og Kvinder gav rigeligere Adgang til kongelig Udnævnelse med Pension og samtidig ordnede Lønforholdene saaledes, at der i højere Grad, end det nu er Tilfældet, blev givet de unge Kræfter kunstneriske Opgaver ved Siden af de ældre Kunstnere.

For vort lille Folk er det af allerstørste Betydning, at vor Hovedstad saa vidt muligt kan hævde sin Plads som et Kulturcentrum; vort Land er i Udlandet næsten kun kendt gennem København; vi bør i egen Interesse søge den hævet højest muligt blandt Kulturbyer; men idet jeg saaledes mener, at der paahviler Staten stor Forpligtelse overfor vor nationale Scene, har jeg tillige den Opfattelse, at selve Byen København og dens Indvaanere have fremfor alle andre af vore Landsmænd saa stor Nydelse og tillige som Kommune saa stor Fordel af Teatret som offentlig Anstalt, at det maa anses rimeligt, at Københavns Kommune her træder hjælpende til.

Det naturlige vilde efter min Mening være, at København, Kommune eller Indbyggere, tilvejebringer de ca. 3 Mill. Kr.,